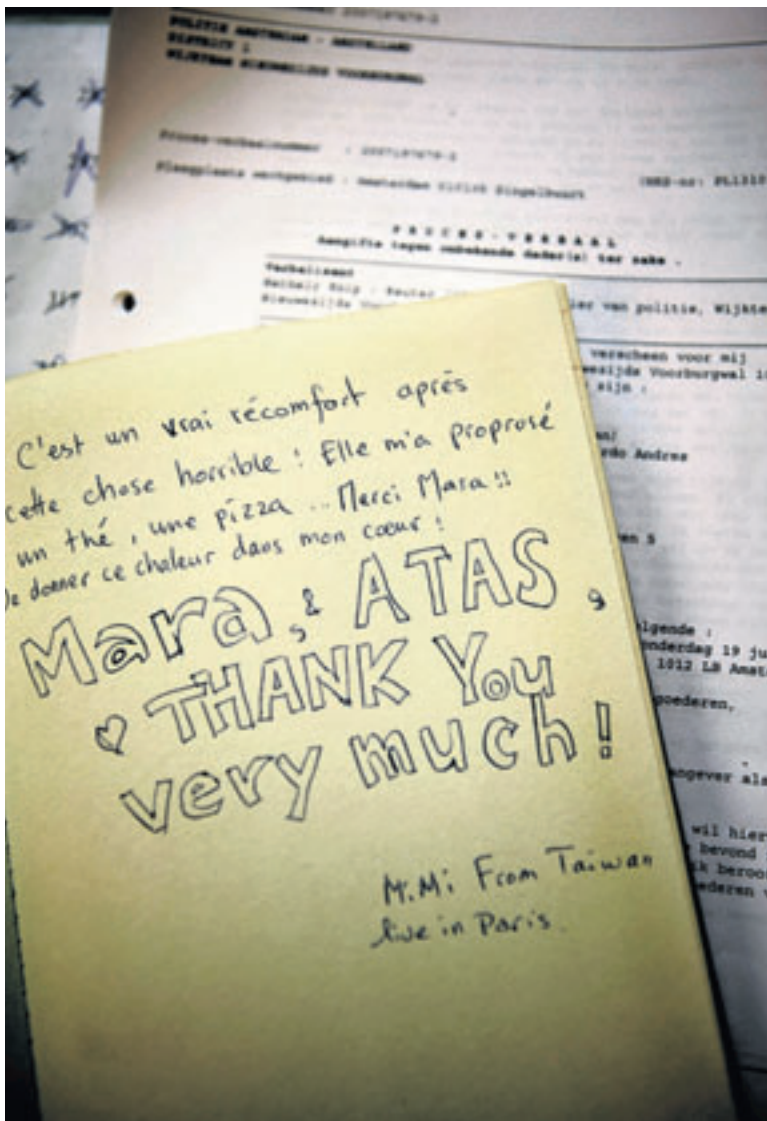

HULP

Toeristen in nood krijgen bij Atas hun

Beroofde en ontredde buitenlandse toeristen in Amsterdam: vrijwilligersorganisatie Atas helpt ze weer op weg. En dat is niet alleen fijn voor de toerist, maar ook voor de Amsterdamer en Amsterdam: 'Atas is het mondiale visitekaartje van de stad.'

tekst **MARIANNE LAMERS**
foto's **ELMER VAN DER MAREL**

Het gastenboek met dankbare reacties.

THANK YOU." De Japanse Abo Kozo (29) slaakt een diepe zucht als Atas-vrijwilligster Lyn Jamilon Ocampo (26) hem kan melden dat nu echt alles geregeld is. "Happy?" vraagt Ocampo. "Yes! Happy!" antwoordt Kozo. Na alle consternatie van de laatste 24 uur verschijnt eindelijk weer een grote glimlach op zijn gezicht.

Nadat de avond ervoor al zijn bankpassen, creditcards en geld waren gerold op het Centraal Station in Amsterdam, regelde Atas een slaapplek voor de Japanse webdesigner uit Osaka – op krediet weliswaar – en zorgde de organisatie er met de hulp van de Japanse ambassade en zijn bank in Osaka voor dat hij zijn treinreis naar Spanje morgen al kan voortzetten.

Kozo's glimlach wordt nog breder als Ocampo aanbiedt een diepvriespizza – ze hebben altijd vijftien op voorraad – voor hem op te warmen. Uitgehongerd valt hij aan en binnen vijf minuten is de pizza Bolognese verorberd. Kozo: "Iedereen is hier zo aardig, jullie doen echt fantastisch werk."

"Ja, het is ontzettend dankbaar werk," reageert Corrie Houtkooper (69), een collega van Ocampo, op de opmerking van Kozo. In het kantoor van Atas op de derde verdieping van het politiebureau aan de Nieuwezijds Voorburgwal laat ze trots het gastenboek zien, dat bol staat van de lofuitingen van toeristen.

Britten, Denen, Chinezen en honderden andere buitenlandse toeristen hebben er hun reactie in achtergelaten. Laura Scotland uit Glasgow schrijft bijvoorbeeld: "Bijna had ik mijn vertrouwen in de mens verloren, maar toen vond ik Atas en is het weer hersteld."

En Kurt uit Canada schrijft: "Al mijn basisbehoeften in minder dan vijf minuten: ik kan jullie niet genoeg bedanken." Op het prikbord hangt tussen alle andere dankbetuigingen een nieuwjaarskaart van het echtpaar Chin Lu Yung – een bejaard stel, vertelt Houtkooper – uit Taiwan: "Ook al herinneren we jullie gezichten niet meer, jullie vriendelijkheid en glimla-

Abo Kozo op het perron 2a van het Centraal Station. Bij de kiosk op de

chen zullen ons altijd bijblijven."

Buitenlandse toeristen ondanks de slechte ervaringen die ze hebben opgedaan, toch weer met een positief gevoel over Amsterdam naar huis te laten gaan, dat was bij de oprichting van de stichting in 1991 ook de bedoeling, vertelt An-

nelies Smeets, coördinator van Atas: "Atas is toch een beetje het mondiale visitekaartje van Amsterdam, het moet de goede naam van Amsterdam hoog houden, het imago van Amsterdam als aantrekkelijke toeristenstad behouden."

Behalve Dublin – de Ierse stad

'Er is hier wat afgejankt, zeker in het begin

DE DERTIG vrijwilligers die werkzaam zijn bij Atas, zijn er niet alleen voor de emotionele ondersteuning, maar ook voor de praktische hulp: binnen no-time helpen ze gestrande toeristen weer op weg met een vervangend paspoort, een creditcard of visum, of in geval van nood ook onderdak, eten en een bus- of treinticket.

En al dit geregeld vergt de nodige kennis. Iedere Atasser krijgt dan ook een driedaagse opleiding, waarin het regelen van dit soort praktische zaken met banken, ambassades en andere hulpinstanties wordt behandeld.

En bij de pinken zijn is niet eens het belangrijkste. Coördinator Annelies Smeets: "Iemand die bij Atas werkt, moet ook stevig in zijn schoenen staan. Mensen komen

Maarten Weide

hier vaak helemaal over hun toeren binnen en zijn alles kwijt. Dan

moet je ze toch kunnen kalmeren."

Ook durf – telefonisch kunnen onderhandelen met instanties – inventiviteit en stressbestendigheid zijn absolute vereisten. Smeets: "En je moet natuurlijk iets met de stad Amsterdam hebben, anders kun je dit werk niet doen."

Atas-medewerkers blijken mensen met hele uiteenlopende achtergronden, leeftijden en interesses te zijn. Zo verschillen Lyn Jamilon Ocampo (26) en Corrie Houtkooper (69), het team dat vandaag ochtenddienst draait, meer dan veertig jaar en hadden zij allebei zo hun eigen redenen om zich aan te melden als vrijwilliger.

Houtkooper vertelt tien jaar geleden een hotel in Bergen te hebben gerund en niet kort daarna gescheiden te zijn van haar man. Gewend aan andere talen en culturen

Teky Deurvorst

– Houtkooper spreekt net als de meeste andere Atassers Engels,

Frans, Spaans en Duits – en op zoek naar een andere tijdsbesteding, kwam ze negen jaar geleden bij Atas terecht.

De Engelsen, daar heeft ze altijd het hardst mee gelachen, vertelt Houtkooper.

"Zo kwam er een keer een dronken Engelsman die gerold was, een boom van een kerel, wiens vrouw ik moest bellen om dingen geregeld te krijgen. Begint die kerel te smeken: 'Anything you say madame, but don't call the wife!' Ja en natuurlijk toch gebeld en die vrouw zet het inderdaad meteen op een schelden. De arme man heeft het eerste kwartier de hoorn op een halve meter afstand van zijn oor moeten houden."

Hoewel zijn geen ervaring had in de hulpverlening, leerde Houtkooper snel: "Er is hier wat afgejankt